

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U TUZLI
Broj: 32 0 Ps 132822-12-13
Tuzla, 25.07.2014. godine

Potvrda izvršnosti odluke
OVA ODLUKA JE IZVRŠNA

Potvrda pravosnažnosti odluke
OVA ODLUKA JE PRAVOSNAŽNA

dana 21-08-2014. godine

Općinski sud u Tuzli

Općinski sud u Tuzli

Općinski sud u Tuzli

Općinski sud u Tuzli

Općinski sud u Tuzli, sudija Simić Radmila, u pravnoj stvari tužioca „S.“ d.o.o. ulica: .. Zagreb, I. br.11, Republika Hrvatska, zastupano po zakonskom zastupniku Z.F., direktor, a ova po punomoćniku **Prnjavorac Almi, advokat** iz Tuzle, protiv tuženog „D.“ d.d. Tuzla, I.d Tuzla, H.r. bb, radi isplate duga, vps. 62.595,11 KM (31.987,27 EUR), zaključio je glavnu raspravu dana 26.06.2014. godine, u prisustvu punomoćnice tužioca, a u odsustvu uredno obaviještenog tuženog, a dana 25.07.2014.godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Obavezuje se tuženi „D.“ d.d. I.D Tuzla da tužiocu „S.“ d.o.o. Zagreb, I. 11, S.n., Zagreb isplati dug u visini 83.432,95 KM, sa zakonskom zateznom kamatom koja će se obračunati počev od 21.07.2012. godine pa do isplate, kao i da tužiocu plati troškove parničnog postupka u iznosu od 3.709,42 KM, a sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

O b r a z l o ž e n j e

Dana 21.07.2012. godine tužilac je putem punomoćnika podnio tužbu protiv tuženog, radi isplate duga u iznosu od 31.987,27 EUR odnosno protivvrijednosti 62.595,11 KM. U tužbi je naveo da je sa tuženim bio u poslovnim odnosima te da mu je isporučio robu te ispostavio račune koje tuženi nije platio. Stoga tužilac podnosi tužbu kojom traži da se obaveže tuženi da tužiocu isplati dug na ime isporučene robe u ukupnoj visini od 31.987,27 EUR, odnosno 62.595,11 KM, koji dug potražuje sa zakonskim zateznim kamata koje će se obračunati od docnije po svakom pojedinom računu, te potražuje troškove parničnog postupka. U konačnici, nakon konverzije uradjene od strane banke, tužbeni zahtjev je tužilac opredijelio na iznos od 83.432,95 KM.

U odgovoru na tužbu datom u podnesku od 18.02.2013. godine, tuženi je osporio osnov i visinu tužbenog zahtjeva navodeći da ne postoje nikakva dugovanja tuženog prema tužiocu. Navodi da je u toku vlasničke transformacije kod tuženog urađena revizija poslovanja a u sklopu ove revizije nisu nađena nikakva dugovanja prema tužiocu. Navodi da tužilac nema dokaza da je roba koja je navedena u fakturama zaprimljena od strane tuženog te stoga ne može biti ni potraživanja koja se traže ovom tužbom.

Tuženi nije pristupio na pripremno ročište iako je o istom bio uredno obaviješten, pa je sud isto proveo bez njegovog prisustva temeljem člana 84. stav 2. Zakona o parničnom postupku.

Tuženi nije pristupio ni na glavnu raspravu o kojoj je uredno obaviješten i pozvan uz dostavu zapisnika sa pripremnog ročišta, a nije ni dostavio opravdanje za izostanak sa ročišta, pa je sud i glavnu raspravu proveo bez prisustva uredno obaviještenog tuženog, a temeljem člana 97. st.4. Zakona o parničnom postupku.

Na glavnoj raspravi provedeni su dokazi uvidom i čitanjem računa broj 51 od 08.12.2010. godine na iznos od 5.876,44 EUR, računa broj 39 od 13.09.2010. godine na iznos od 12.979,10 EUR, računa broj 27 od 21.06.2010. godine na iznos od 8.874,14 EUR, računa broj 11 od 11.03.2010. godine u iznosu od 400,00 EUR, računa broj 19 od 21.06.2010. godine u iznosu od 1.675,91 EUR, računa broj 10 od 18.03.2010. godine u iznosu od 13.011,50 EUR, potvrde o prijemu robe broj 129 koja je potvrda potpisana 09.12.2010. godine kao dokaz da je roba primljena u carinsko skladište N.a, koji je špediter robe, potvrda o prijemu robe broj 186 od dana 09.12.2010. godine također od N.a u potpisu robu predao B.K, CMR broj 6039867 gdje je otpremnik međunarodna špedicija d.o.o. Zagreb, a potpisao N., CMR broj 590446 otpremnik međunarodna špedicija trgovine Zagreb, a potpisao je 22.04.2010. godine N., Potvrda o prijemu robe broj 39 od 19.03.2010. godine primalac carinsko skladište N. robu predao R.V., uz kopiju potvrdu je priložen certifikat uvoza i izvoza od 19.03.2010. godine sa prijavom uredu odnosno CMR broj 10301 od 19.03.2010. godine gdje je upisano ime zastupnika- deklaranta N., bez potpisa i pečata i obračun – konverzija valute EUR u KM, te je sud nakon ocjene svakog pojedinog dokaza i svih dokaza zajedno, a imajući u vidu i pasivno držanje tuženog, odluku kao u izreci presude donio iz slijedećih razloga:

Uvidom u račun broj 51 od 08.12.2010. godine na iznos od 5.876,44 EUR utvrđeno je da je tužilac tuženom dana 08.12.2010. godine ispostavio račun za robu u ukupnom iznosu od 5.876,44 EUR sa plaćanjem virmanom na 60 dana.

Uvidom u potvrdu o prijemu robe broj 186 od 09.12.2010. godine utvrđeno je da je u carinsko skladište N.a Tuzla zaprimljena dva koleta težine 471,80 kg sa 208940 komada samoljepljivih etiketa što odgovara količini etiketa naznačenih u računu broj 51. Iznos 5.876,44 EUR prema potvrdi banke odgovara iznosu od 11.493,32 KM, a dospijeće ovog računa je 60 dana od dana ispostavljanja dakle, 05.01.2011. godine.

Uvidom u račun broj 39 od 13.09.2010. godine na iznos od 12.979,10 EUR utvrđeno je da je tužilac ispostavio tuženom račun za samoljepljive etikete u ukupnoj vrijednosti 12.979,10 EUR, što po obračunu banke odgovara vrijednosti od 25.384,91 KM, a sa rokom plaćanja virmanom 60 dana dakle 11.11.2010. godine. Uvidom u potvrdu o prijemu robe broj 129 koja je prilog računu, utvrđeno je da je dana 14.09.2010. godine roba isporučena u carinsko skladište N. Tuzla.

Uvidom u račun broj 27 od 21.06.2010. godine na iznos od 8.874,14 EUR utvrđeno je da je tužilac ispostavio tuženom račun na iznos od 8.874,14 EUR, a što po obračunu banke iznosi 17.356,31 KM. Račun je ispostavljen dana 21.06.2010. godine, sa dospijecom 19.08.2010. godine. U prilog računa je i CMR 6039867, sa potvrdom prijema špedicije N. od 24.06.2010. godine.

Uvidom u račun broj 11 od 11.03.2010. godine u iznosu od 400,00 EUR utvrđeno je da je tužilac tuženom fakturisao troškove izrade alata za etikete sa rokom plaćanja od 60 dana, dakle račun dospijeva 17.05.2010. godine, a gdje je kupac na računu potpisao prijem alata. Prema potvrdi banke ovaj iznos od 400,00 EUR odgovara iznosu od 782,33 KM.

Uvidom u račun broj 19 od 21.04.2010. godine u iznosu od 1.675,91 EUR što po obračunu banke iznosi 3.277,80 KM utvrđeno je da je ovim računom fakturisane samoljepljive etikete, sa rokom plaćanja virmanom 60 dana odnosno 20.06.2010. godine. Uvidom u CMR broj 5904446 utvrđeno je da je roba primljena odnosno da je tuženi potvrdio i pečatom ovjerio prijem robe dana 22.04.2010. godine.

Uvidom u račun broj 10 od 18.03.2010. godine u iznosu od 13.011,50 EUR utvrđeno je da je tužilac tuženom fakturisao robu, naljepnice i etikete te da je tuženi iste dužan platiti u roku od 60 dana, odnosno da račun dopijeva 16.05.2010. godine, a iznos od 13.011,50 EUR odgovara iznosu od 25.448,28 KM prema obračunu banke. Uvidom u potvrdu o prijemu robe broj 39 od 19.03.2010. godine utvrđeno je da je roba zaprimljena u carinsko skladište N.a u Tuzli, u prilogu ovog računa je i otpremnica – certifikat uvoza/izvoz od 19.03.2010. godine gdje je kao primalac označena „D.“ d.d. Tuzla.

Dakle, tužilac i tuženi su bili u kupoprodajnom odnosu iz člana 454. Zakona o obligacionim odnosima. Iz provedenih dokaza utvrđeno je da je tužilac izvršio svoju obavezu prodavca i isporučio robu naručenu od strane kupca, dok kupac nije izvršio svoju obavezu plaćanja kupoprodajne cijene. Stoga ga je sud u skladu sa članom 516. Zakona o obligacionim odnosima obavezao na isplatu iznosa od 83.432,95 KM.

Visinu tužbenog zahtjeva sud je utvrdio iz zbira računa te potvrde o konverziji NLB banke. Zbir računa koji nisu plaćeni iznosi 83.742,95 KM, ali sud nije išao preko tužbenog zahtjeva tužioca.

Sud je tuženog obavezao i na plaćanje zakonskih zatezних kamata na iznos glavnog duga temeljem čl.277. Zakona o obligacionim odnosima, prema kome dužnik koji zadocni sa ispunjenjem novčane obaveze duguje, pored glavnice i zateznu kamatu. Zatezna kamata obračunat će se počev od dana podnošenja tužbe, a ne kako je to po računima tužilac opredijelio u tužbenom zahtjevu. Visina kamate će se obračunati na osnovu Zakona o visini stope zatezne kamate (Sl.novine FBiH br.27/98, 51/01, 56/04, 64/04 i 29/05).

Tužilac je kamate opredijelio počev od izdavanja svakog pojedinog računa ne vodeći računa o tome da je dospelost svakog računa 60 dana od dana izdavanja, a što je navedeno u računima, nadalje zbir računa (83.742,95 KM) ne odgovara visini tužbenog zahtjeva koji je tužilac opredijelio (83.432,95 KM) te sud, koji je vezan tužbenim zahtjevom, nije mogao kamatu odrediti ni od dana stvarne dospelosti svakog pojedinog računa pa je sa viškom zahtjeva za kamate tužioca odbio.

Navodi tuženog iz odgovora na tužbu da tužilac nije dostavio kompletnu dokumentaciju, navodi da tužiocu ne duguje ništa po svojim obračunima odnosno poslvonim knjigama, nisu osnovani i sud ih nije prihvatio obzirom da su isti samo paušalno izneseni bez konkretnog osporavanja potraživanja, a tuženi je u ovom sporu bio pasivan i nije dostavio ni jedan dokaz kojim potvrđuje svoje navode, a što je bio dužan temeljem člana 7. i člana 123. Zakona o parničnom postupku, ukoliko je htio da spriječi ostvarivanje prava tužioca po navedenim računima.

Odlučujući o zahtjevu tužioca za naknadu troškova parničnog postupka, a u skladu sa čl.383. i člana 386. ZPP-a sud je obavezao tuženog da tužiocu nadoknadi parnične troškove u iznosu od 3.709,42 KM, a koji troškovi su određeni prema opredijeljenom zahtjevu tužioca i to na ime takse na tužbu i presudu u iznosu od po 500,00 KM, a koja taksa je određena na osnovu Zakona o sudskim taksama TK (Sl. Novine TK broj 5/09), te nužnih troškova zastupanja tužioca po punomoćniku prema opredijeljenom zahtjevu tužioca i ADV tarifi, i uspjehu u sporu i to za sastav tužbe dana 21.07.2012. godine iznos od 828,42 KM, zastupanja na odgođenom ročištu 07.04.2014. godine u iznosu od 209,00 KM, te zastupanje na pripremnom ročištu i glavnoj raspravi iznos od po 836,00 KM.

Sa preostalim dijelom zahtjeva za naknadu troškova tužilac je odbijen jer je sud nagradu za zastupanje na ročištima i sastav tužbe korigovao u skladu sa Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o advokaturi (Sl. Novine F BiH broj 18/05) i visini prosječnog ličnog dohotka u vrijeme poduzimanja radnje.

POUKA: Protiv ove presude može se podnijeti žalba u roku od 30 dana od dana donošenja iste, Žalba se podnosi Kantonalnom sudu Tuzla putem ovog suda u četiri primjerka.

Sudija,
Simić Radmila